

Arrest

nr. 261 997 van 11 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 23 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 april 2021 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 juni 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 oktober 2020 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 april 2021 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 27 mei 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2020 werd ingediend door

[N.Y.]

nationaliteit: Marokko

[...]

[K.F.] [...]

Nationaliteit: Marokko

en als wettelijke vertegenwoordiger van [K.I.] [...], nationaliteit, Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene[n] beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier meer dan 3 jaar verblijven. Dat niets hen weerhoudt in Marokko. Ze geen sociaal netwerk hebben, ze geen roerende en onroerende goederen en geen inkomsten hebben in hun land van herkomst. Doch leggen ze hier geen bewijzen van voor. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied betreft. Van zodra immers betrokkenen zich in hun land van herkomst in het bezit hebben gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hen vrij zich opnieuw naar België te begeven. Zij tonen verder niet aan dat zij geen beroep kunnen doen op de financiële middelen van hun familie, vrienden of kennissen teneinde de terugreis en de opvang ter plaatse mogelijk te maken.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder verklaart betrokkene onmiddellijk werk te vinden, hij legt een arbeidsovereenkomst voor van B-construct d.d. 01.10.2020. Doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Verder halen betrokkene[n] ook aan dat hun kind hier naar school gaat. Leggen een inschrijvingsbewijs voor schooljaar 2020/2021 om dit te staven. Doch ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Verder haalt mevrouw ook aan dat ze zwanger is en het voor haar niet mogelijk zou zijn te reizen. Uit het voorgelegd medisch attest blijkt dat betrokkene vermoedelijk zou bevallen op 03.01.2021. Kunnen we er dan ook van uit gaan dat betrokkene bevallen is en het voor haar dan ook mogelijk is te reizen samen met haar gezin.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 29 april 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing, die verzoeker op 27 mei 2021 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“De heer

Naam, voornaam: [N.Y.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De dochter van zijn echtgenote [K.I.] [...] loopt school sinds hun aankomst in BELGIË. Ze is ingeschreven [...];

Mevrouw [K.F.] is zwanger van zes maanden op het ogenblik van de regularisatieaanvraag van 06/10/2020 en ze is ondertussen bevallen op 10/01/2021 [...] van zijn zoon [K.Y.];

Op 28/01/2021 zendt de raadsman van verzoeker een schrijven samen met de geboorteakte van het kind [K.Y.] naar Dienst Vreemdelingen om de geboorte van zijn kind te bevestigen en vraagt daarmede rekening te willen houden in het kader van zijn aanvraag regularisatie;

Er werd geen rekening gehouden met de geboorte van het kind niettegenstaande het schrijven van 28/01/2021 van de raadsman van verzoekende partij;

Dit is een teken van geen behoorlijk bestuur en schending van het principe van zorgvuldigheidsplicht;

Zijn stavingstukken worden door tegenpartij van de kaart geveegd zonder dat deze grondig onderzocht zijn geweest;

Hij is volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving en dit sinds meer dan 3 jaren;

Hij heeft op afdoende wijze zijn economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk bewezen en de mate waarin hij geen bindingen met zijn land van herkomst heeft;

Ook wordt er geen rekening gehouden dat [K.I.] schoolloopt [...];

Ze kan zomaar haar studies niet stopzetten zelfs voorwaardelijk zoals tegenpartij het beweert!

Al de neergelegde stukken bewijzen op een objectieve wijze zijn integratie in de Belgische samenleving;

Tegenpartij somt ze gedeeltelijk op maar analyseert ze niet grondig;

Er is een duidelijk gebrek aan motivatie;

Beslist door de RVS op 13/03/2001, arrest 93.867 het feit dat « ... que la décision attaquée n'indiquait nullement en quoi la parfaite intégration de la requérante et les formations en langue qu'elle poursuivait, circonstances invoquées dans sa demande initiale du 27/12/1999, ne pouvaient être considérées comme exceptionnelles et pouvant l'empêcher de lever les autorisations requises dans son pays d'origine » . ;

Geoordeeld door de CCE op datum van 13/11/2015 (arrest 156.439) que « dans le cadre de contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil de se substituer à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE, 06/07/2005, N° 147.344) ;

Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent. Ainsi, l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ce motif. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Cette obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par les parties requérantes, mais n'implique que l'obligation d'informer celles-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite, aux arguments essentiels des parties requérantes.

En l'espèce, le Conseil observe que, dans sa demande d'autorisation de séjour, visée au point 1.1., le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2003 et y s'est intégré, et a produit plusieurs documents en vue d'en attester.

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre au requérant d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explication des motifs où le motif susmentionné semble résulter d'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, sans aucune appréciation de la situation du requérant, invoquée dans sa demande. Dans cette perspective, les griefs énoncés par la partie requérante, tels que rappelés au mont 2.1. sont justifiés.

Il résulte de ce qui précède, que la première branche du moyen, ainsi circonscrite, est fondée et suffit à justifier l'annulation du premier acte attaqué. Il n'y a pas lieu d'examiner les autres aspects de la première branche...

L'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre du requérant, constituant l'accessoire du premier acte attaqué, qui lui a été notifié à la même date, il s'impose de l'annuler également. » ;”

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot wat hij aanvoert, worden alle door verzoeker aangebrachte gegevens – met inbegrip van de zwangerschap/bevalling van zijn echtgenote en het feit dat I.K. in België naar school gaat – hierbij wel degelijk, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Verder heeft verweerder, in de tweede bestreden beslissing, uiteengezet dat hij toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en nader uiteengezet dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers citaten uit allerlei arresten die werden gevelde in zaken waarbij de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak leiden niet tot een ander besluit.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. Artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat “*dringende noodzakelijkheid*” het bestuur niet ontslaat van de plicht om zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren. De bestreden beslissing werd evenwel formeel gemotiveerd. Een schending van artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

2.2.3. Waar verzoeker voorhoudt dat verweerder de door hem voorgelegde stukken, die het bestaan van buitengewone omstandigheden zouden moeten staven, onvoldoende grondig heeft onderzocht en verkeerdelijk heeft gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, voert hij, inzake de eerste bestreden beslissing, de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Deze grieven moeten in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Verzoeker houdt allereerst voor dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn dochter, I.K., in België naar school gaat. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder het feit dat I.K. in België naar school gaat wel degelijk bij zijn beoordeling heeft betrokken. Hij heeft geconcludeerd dat dit element niet toelaat het bestaan van een buitengewone omstandigheid vast te stellen, daar niet is aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en niet blijkt dat I.K. gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst beschikbaar is. Verzoeker stelt dat zijn dochter haar studies niet zomaar kan stopzetten, doch gaat hiermee voorbij aan het feit dat verweerder heeft opgemerkt dat geen bewijs voorligt dat dit kind in Marokko geen verder onderwijs kan volgen en hiermee heeft verduidelijkt waarom hij oordeelt dat een terugkeer naar dat land dus niet impliceert dat I.K. niet verder naar school zou kunnen gaan.

Verzoeker stelt daarnaast dat geen rekening werd gehouden met de geboorte van zijn tweede kind, Y.K., hoewel zijn echtgenote F.K. op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds zes maanden zwanger was en verweerder in kennis werd gesteld van de geboorte van dit kind. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert evenwel dat verweerder uitdrukkelijk heeft gesteld dat verzoekers echtgenote, F.K., bij het indienen van de aanvraag stelde zwanger te zijn en dat het daarom voor haar onmogelijk zou zijn te reizen en dat hij heeft geoordeeld dat, nu uit het

voorgelegde medische attest blijkt dat zij vermoedelijk zou bevallen op 3 januari 2021, er kan van worden uitgegaan dat zij op de datum van de bestreden beslissing – 29 april 2021 – reeds is bevallen en het voor haar dan ook mogelijk is om samen met haar gezin te reizen. Verzoekers betoog dat hij, voor de bestreden beslissing werd genomen, verweerder formeel op de hoogte bracht van het feit dat F.K. effectief is bevallen leidt niet tot het besluit dat verweerders argumentatie kennelijk onredelijk is, dat hij niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat hij enig bijkomend dienstig gegeven uit het oog verloor.

In de derde plaats betoogt verzoeker dat hij reeds meer dan drie jaar volledig is geïntegreerd in de Belgische samenleving, dat hij op afdoende wijze zijn economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in het Rijk heeft bewezen en dat hij heeft aangegeven dat hij geen bindingen met zijn land van herkomst meer heeft. Verweerder heeft deze elementen wel degelijk bij zijn besluitvorming betrokken. Hij heeft immers gemotiveerd dat verzoeker dan wel beweert dat hij al meer dan drie jaar in België verblijft, dat niets hem weerhoudt in Marokko en dat hij er geen sociaal netwerk, roerende of onroerende goederen of een inkomen heeft, maar dit niet bewijst. Verweerder heeft voorts ook toegelicht dat deze gegevens hoe dan ook niet toelaten te besluiten dat verzoeker zich niet tijdelijk naar Marokko kan begeven en dat hij niet aantoonde dat hij geen beroep kan doen financiële ondersteuning door familie, vrienden of kennissen om de terugreis en de opvang in het land van herkomst mogelijk te maken, alsook dat het hem vrij staat om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie met het oog op het verkrijgen van de nodige steun voor een terugreis. Wat betreft verzoekers argument dat hij onmiddellijk werk kan vinden, wat hij aantoonde door het voorleggen van een arbeidsovereenkomst, heeft verweerder benadrukt dat hieruit evenmin kan worden afgeleid dat er buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, spelen, omdat niet blijkt dat een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst om via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen iets zou wijzigen aan de mogelijkheid om te worden tewerkgesteld. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat indien verzoeker wenst te worden tewerkgesteld hij hiertoe eerst de vereiste vergunningen moet aanvragen via de geijkte weg.

Door voor te houden dat hij zijn integratie in het Rijk heeft bewezen toont verzoeker niet aan dat verweerder enig gegeven dat kan toelaten het bestaan van een buitengewone omstandigheid vast te stellen in casu over het hoofd heeft gezien of dat hij onterecht oordeelde dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen]”*. De Raad wijst er, ten overvloede, op dat een goede integratie, die in regel de aanwezigheid van vrienden en kennissen impliceert op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen. Ook de Raad van State gaf trouwens reeds expliciet aan *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.4. Verzoekers beschouwingen laten ook niet toe te besluiten dat de tweede bestreden beslissing niet rechtsgeldig werd genomen of dat enig ander, niet nader omschreven *“beginsel van behoorlijk bestuur”* werd miskend.

2.2.5. In de mate dat verzoeker ook nog de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet worden opgemerkt dat hij nalaat toe te lichten waarom hij meent dat deze verdragsbepaling is geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste duidelijke toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK